

la

1962

SPALIS

Nr. 8

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Mylinti širdis — M. Saulaitytė	3
Rudenėlis — Jonas Minelga	5
Nauji batai — Zigmas Girdauskas	6
Mišku rauda — Alė Bajoraitė	9
Mildelė džiaugiasi — Danutė Lipčiūtė ..	11
Prie ežero — Linvydas Inga	12
Debesėliui — Saulenė	14
Linksmiau	15
Maironio metai	16
Saulei leidžiantis — Maironis	17
Skaisti diena ir jos nuotykiai — Alė Rūta	18
Rūtelės varlytė — Danutė Lipčiūtė ..	21
Algis ir Alytė	23
Truputį pagalvok	24
Peteliškės galvosūkis	26
Ar žinai... ..	27
Pas skaitytojus	28
Mūsų kūryba	29
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

SPALIS
1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 18,
19, 22, 32.
“Žvaigždės” klišės — 4.
Ses. M. Kristina — 5, 13, 14.
A. Simutytė — 7, 8, 10, 11.
P. Osmolskis — 15, 25.
B. Vilkutaitytė - Gedvilienė—17.
E. Imbrasaitė — 23.
Vl. Vijeikis — 31.

EGLUTĖ—THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

M. Saulaitytė

“Mamyte, aš Tave myliu visa širdimi!” Kiekvienas sūnelis ar dukrelė dažnai savo motinai taip pasako. Tada mama priglaudžia vaikutį prie savęs ir šypsosi.

Kai Jėzus buvo mažas, Jis savo motinai Marijai tą patį sakydavo. Marija būdavo labai laiminga, nes žinojo, kad jos sūnelis yra Dievo Sūnus.

Vėliau, kai Jėzų prikėlė prie Kryžiaus, Marija ten pat stovėjo ir žiūrėjo į Jį. Jos Sūnui jau nereikėjo sakyti, kad ją myli: Jo akyse buvo ta pati meilė. O kai kareivis jietimi perdūrė Jo šoną, iš Jo Širdies pradėjo tekėti paskutiniai meilės lašai. Tada Marija pilnai suprato, kad Jėzus visa savo Širdimi myli ją, savo motiną, ir mus, savo brolius ir seseris.

Bet ar visi supranta, kad Jėzus juos myli? Ar visiems rūpi Jo perdurtoji Širdis? Kiti užmiršta, kad tas pats Jėzus iš meilės jų laukia Šventoje Komunijoje. Ar Jėzui neskaudu, kai į bažnyčią, kur Jis gyvena, ateina tik kokia viena senelė: visi kiti praeina, nepagalvodami apie Jį.

Kartą atsirado viena mergaitė, graži ir linksma, kuri norėjo būti gera Jėzaus sesutė. Ji dažnai nueidavo į bažnyčią ir būdavo su Juo, atsiprašydama už tuos, kurie visai neateina. Jos vardas buvo Margarita Marija. Ji gyveno Prancūzijoje. Štai jos žodžiai: “Jėzau, aš dažnai Tave lankysiu. Kai tik man leis, priimsiu Tave į savo širdį ir visada Tave mylėsiu”.

Vėliau Margarita Marija daug kentėjo, bet buvo linksma, nes savo pažadą išlaikė. Jėzus džiaugėsi šia savo sesute.

Užaugus, ji tapo vienuole. Kartą ji meldėsi bažnyčioje, ir Jėzus jai pasirodė. Ne tik pasirodė, bet ir parodė jai savo Širdį taip, kaip ant kryžiaus motinai Marijai. Tada Jis prašė jos pasakyti kitiems žmonėms, kad juos labai myli ir nori, jog jie Jį irgi mylėtų.

Margaritai Marijai buvo graudu, kad Dievo Sūnus turi prašyti žmonių meilės. Nuo tos dienos ji darė viską, ką tik galėjo, kad Jėzaus Širdis būtų mylima. Jėzus ir mums rodo savo Širdį. Jo statula yra beveik kiekvienoje bažnyčioje. Taip pat daug kas namie turi Jo paveikslą. Jėzus sakė: „Aš laiminsiu tuos namus, kuriuose mano Širdies paveikslas bus pakabintas ir pagarboje laikomas“.

Mes turėtume daryti viską, ką tik galime, kad Jėzaus Širdį mylėtų ypač mūsų šeima. Jei Jo paveikslo nėra mūsų namuose, būtinai įsigykime.

Aplankykite Jėzų bažnyčioje spalio septynioliktąją dieną, per šventos Margaritos Marijos vardines.

RUDENĖLIS

Jonas Minelga

**Ėjo ir nuėjo
Vasarėlė sodais.
Ko, skaisti saulyte,
Taip retai mums rodais?**

**Dėdė rudenėlis
Pamiškėm atrieda.
Slėpk, puriena, savo
Gintarinį žiedą!**

**Be lapelių beržas
Ir vyšnelės nuogos.
Kur nuo vėjo slėpsis
Putinėlio uogos?**

**Nei žiogeliai groja,
Nei bitutės spiečia.
Din-din-din varpelis
Jau mokyklon kviečia.**

NAUJI BATAI

Zigmas Girdauskas

Netrukus po to kai aš pradėjau švepluodamas kalbėti ir suprasti ką kiti kalba, sužinojau, kad mano tėtis buvo turtingas: jis statė naujus trobesius. Dėjo ant jų skardinius stogus. Pas jį ateidavo apylinkės ūkininkai, prašydami palaukti paskolų, kurias jie negalėjo gražinti. Nežiūrint to, tėtis turtingumas visai nelietė mūsų — vaikų ir mamos. Sakysim, man gauti naujus batus reiškė didelę šventę. Ta diena man prilygo Kalėdų, Velykų šventėms ir Šv. Onos atleidams Griškabūdyje. Tai buvo didelis laimėjimas: nugalėtas tėtis kietas užsispyrimas, ir dar priedas — išvyka į turgų.

Galvos apdangos reikalą mama išspręsdavo paprastai ir greitai: paimdavo suktą lininį siūlą. Apjuosdavo juo galvą, užmegzdavo mazgą siūlo susikryžavimo vietoje. Taip ji aiškiai žinojo reikiamos kepurės dydį. Vakare grįžus iš turgaus ji man paduodavo naują, dar žydu kvepiančią, kepurę. Kiek tėvams buvo rūpesčio su mano kojomis. Jie nebuvo išradę būdą jas pamatuoti. Jiems reikėjo jų savininką — mane vežtis.

Mano vargai prasidėjo tada, kai antriems puspadžiams baigiant dilti ir galams užsirietus, išsišiepė kiauri šonai. Kreipiausi į mamą, aiškindamas reikalą.

— Prašyk tėtės, kad naujus nupirktų, — pasakė mama.

Numatęs gerą tėtės nuotaiką, nedrąsiai prašiau:

— Tėveli, mano batai jau suplyšo, gal galėtumėt naujus nupirkti?

— Jau spėjai sudraskyti! — pasakė tėtė ir aš pasijutau nusikaltęs.

— Suplyšo. Šonai prakiuro, — teisinausi.

— Atnešk parodyk, — pareikalavo tėtė.

Ištraukęs iš palovės nunešiau. Tėtė paėmęs apžiūrėjo skyles šonuose. Mėgino atitiesti užsirietusius galus, bet nepavykus grąžino man sakydamas:

— Nusinešk, pas šiaučių (batsiuvi), kad lopus uždėtų.

Mano pirmas prašymas liko neišklaustas. Aš iškiūtinau pas šiaučių Zlotkį su per pečius permestais batais. Jis uždėjo didelius lopus. Vėl kurį laiką žingsniavau į už septynių kilometrų esančią bažnyčią su aplopytais batais. Pagaliau lopai atiro. Kreipiausi į tėtę antrą kartą:

— Tėveli, jau lopai atiro!

— Neik į balas, padai dar geri. Nesušlapsi, — patarė man tėtė.

— Tada aš supykau. Man kilo noras pasakyti tėtei viską: kad jis yra negeras. Skūpus. Jis turi daug, daug pinigų, bet nenori man batų pirkti. Bet man dirstelėjus į tėtės platų diržą, tas noras vėl staiga dingo. Vėliau aš skundžiausi mamai.

— Nupirks, nupirks, tik turėk kantrybės, — ramino mama.

— Kodėl jis toks skūpus? Piniginė tokia stora išsipūtusi, — spyriausi.

— Tėtė neskūpus. Jums vaikams taupo. Kai mes mirsim, nenusi-nešim..., — pataisė mane mama.

Atėjus sekmadieniui aš ir vėl keliavau į bažnyčią su kiaurais batais. Bažnyčioje buvau prie didžiojo altoriaus grotų vaikų būryje. Pro maldaknygės kraštą stebėjau kitų vaikų batus. Geriausius batus turėjo "klapčiukai", kurie patarnavo mišioms. Jų batai, man atrodė, buvo nauji — juodi, blizgantys. Man vogčiomis besidairant, akys užkliuvo už altoriaus šone esančios Šv. Pranciškaus statulos. Susigėdau. Dar

kartą žiūrėjau. Taip tikrai. Šv. Pranciškus buvo beveik basas... Daugiau nediršau dairytis. Grįžtant namo, nors ir kaip stengiausi išvengti balų, kaip tėtė patarė, bet mano kojos buvo šlapios.

Tą naktį aš sapnavau. Parjoju aš į tėviškę ant balto žirgo riestu sprandu. Žirgas lygiai toks kaip Šv. Jurgio, tik mano batai geresni. Batai ilgais aulais iki kelių, juodi, o blizga — net akys raibsta. Visi kaimynai susirinkę manęs laukia. Iš susirinkusių būrio išeina Bukšaičių Juzė, ta mokyklos gražuolė. Ji artinasi prie manęs nedrąsiai pešiodama per petį permestą geltoną kasą ir klausia:

— Zigmuk, kur tokius gražius batus gavai?

— Iš prūsų šalies sugrįžtu, — pasakau nusišypsojęs, pakeldamas smakrą.

Staiga viskas dingo. Išgirdau mamą šaukiant mane:

— Zigmuk! Kelkis, važiuosim tau batų pirkti.

Pašokau kaip įgeltas. Man buvo naujiena, kurios nereikėjo kartoti. Atsikėlęs aplėkiau visiems pasigirti.

Po pusryčių mes išvažiavom. Aš sėdėjau tylinčiųjų tėvų tarpe. Arkliai sunkiai traukė kojas kaskartą, man atrodė, vis daugiau nuklimstančias į kelio dumblą. Aš bijojau, kad jie sustos neištraukdami kojų. Jie judėjo vienodai į priekį. Gurbelio šiene kiurksojo seniausia višta ir trys tuzinai kiaušinių pintinėje. Tai buvo mamos prekės. Tėtė

MIŠKŲ RAUDA

Alė Bajoraitė

Liūdnai ošia senas miškas
Vakarinę dainą,
Josios aidas vis tolyn, tolyn
Vėjeliu nueina.

Vėjas neša gūdžią raudą
Pavergtų miškų.
Ir skaudžias kančių dejones
Lietuvos vaikų . . .

ši kartą nieko nevežė. Už valandos laiko mes priartėjom prie miestelio. Mus apspito barzdotų pirklių būrys. Vieni klausė ašutų, šerių ir šeškų. Kiti peikė kiaušinius, siūlydami mažiausią kainą.

— Ui, kiek nori už tą pereklę? — klausė barzdočius, sverdamas vištą rankomis.

— Pusanтро lito. Čia ne pereklė. Tokia riebi višta, — gynė mama raibosios garbę.

— Imk litą, daugiau negausi, — tikrino žydelis, kratydamas barzdą.

Po trumpų, kietų derybų, mama pardavė prekes.

Pririšę ir pašėrę arklius, mes įsimaišėm į turgaus triukšmą. Triukšmas buvo daugybės garsų mišinys: bliovė gyvuliai, kvykė paršai, gageno žąsys, žvengė arkliai, rėkė čigonai, žydai ir karabelninkai. Susijungę garsai sudarė vieną ošiantį garsą, pilną gyvybės. Vidury rinkos savo prekes reklamavo ir Pilviškių šiaučiai. Ant po brezentu padengtais vežimais buvo daugybė batų. Tėtė rinko iš visų krūvų žiūrėdamas, kad būtų stiprūs ir dideli. Pagaliau aš jau laikiau rankoje savo išsvajotus, ilgai lauktus batus. Batai man buvo daug perdideli, bet tai buvo tėtės įstatymas, kurio nei aš, nei mama nepajėgėm pakeisti. Pardavėjas išiglemžė į savo ant pilvo kabančią terbą iš tėtės gautus pinigus: batai buvo mano. Jie mane, tarsi, užbūrė. Negalėjau nuo jų savo akių nukreipti.

Tada mes atsiskyrėm. Tėtė ėjo pažiūrėti turgaus kainų. Mes su mama likom prie karabelninkų būdelių. Mama pirkosi smulkius namų reikmenis. Kiek ilgiau sustojus prie skarelių, kažką svarstė. Pardavėja rodė skareles, aiškindama jų gerąsias savybes ir ištiesusi kaklą laukė mamos atsakymo. Pagaliau mama numojusi su ranka nuėjo tolyn. Jai nesibalansavo, aš nusprendžiau. Vėliau mama man davė dešimt centų saldiniams nusipirkti. Aš nubėgau prie būdelės arti šventoriaus vartų. Ten "Dėdė Pijušas" pardavinėjo maldaknyges, rožančius ir kitus smulkius daiktėlius. Jis turėjo ir saldinių trijų rūšių: greitai tirpstančių "cibuliukų", "dūdelių" ir "vaisinių". Man reikėjo apsispręsti. Skaniausios buvo "vaisinės", bet jos buvo brangiausios. "Cibuliukai" greitai tirpo burnoje — trumpas malonumas. Aš

apsisprendžiau už "dūdeles". Jos buvo kietos ir trapios, ilgai burnoje laikėsi.

Grįžtant namo aš vėl sėdėjau tarpe tėvų. Šį kartą tėvai jau šnekučiavosi, o aš čiulčiau pasigardžiuodamas "dūdeles". Dabar man ir tėtė buvo labai, labai geras. Nepavydėjau aš jam storos, iš skusto avies kailio pasiūtos, piniginės. Aš norėjau juoktis: širdį kuteno nauji batai.

MILDELĖ DŽIAUGIASI

Danutė Lipčiūtė

Bėgu per pievelę – žiogai šalin skrenda,
Dobilėliai glosto man basus padus,
Rasoj nusiprausęs ryto saulė brenda
man tiesiog į glėbį, dažo skruostelius.

Prūde žuvys kaišo alkaną snukutį,
Laukia trupinėlis baltas, kol įkris,
Supasi žirgelis šioželkos žalsvutis,
Mano džiaugsmas supas, lyg balta pusnis.

Pušys atkalnėly lyg koriai pakvipo,
Voverytės beria giles ąžuolų,
Į mano širdelę laimės tiek prikrito,
Kad viena apglėbti jos nebegaliu...

PRIE EŽERO

Linvydas Inga

Mudu su Gintu plaukėme ežeru, kai papūtė stipresnis vėjas ir pradėjo laivelį supti. Nuo kranto matė mama ir Gilė. Abi sėdėjo ant didoko akmenis, kur jas palikome, o mudu dar išplaukėme pasiirstyti.

— Plaukite čia! — vėjas nešė jų balsą. — Ežeras vis labiau drumsčiasi.

— Aš nebijau. Yra tetė, — atsišaukė Gintas.

— Bet mama tiesą sako, — pastebėjau. — Matai, iš anos pusės kyla debesis. Gali ir lietaus užnešti.

Mudu pakreipėme laivelį krantan. Ežero bangos vis labiau sūpavo. Gintas patenkintas juokėsi. Paskui jis surimtėjo ir paklausė:

— Tete, ar Trakų ežeras irgi drumsčiasi?

— Taip, vėjuoto rudens metu. O kodėl klausi?

— Aš skaičiau, kad Trakų ežeras net kelias dienas drumstėsi ir siūbavo, kai Vytautas mirė. Ar tiesa?

— Galimas daiktas. Tada kaip tik buvo vėlus ruduo. Jau spalio pabaiga.

— Jis mirė spalio 27, 1430 metais, — priminė man Gintas, norėdamas pasirodyti, kad jis labai gerai žino Lietuvos istoriją. Bet tuojau ir paklausė: — O kodėl jis mirė? Ar jį kas nužudė?

— O kas jį galėjo nužudyti?

— Gal lenkai? Jie labai nenorėjo, kad Vytautas vainikuotųsi Lietuvos karalium.

— Tai tiesa, — atsakiau. — Bet Vytautas buvo su Jogaila susitaręs, kad po jo mirties Lietuvos vainikas atiteks vienam iš Jogailos sūnų, nes Vytautas sūnaus neturėjo. O Jogaila, kaip žinai, turėjo du sūnus: Vladislovą ir Kazimierą.

— Aš žinau, tete, bet tada abi valstybės būtų atsiskyrusios. Du valdovai ir du vainikai. O lenkai to nenorėjo, tai ir nužudė Vytautą, kad neužsidėtų vainiko.

— Teisingai galvoji, Gintai, — pagyriau. — Lenkai turėjo tokią mintį, bet kad būtų Vytautą nunuodiję, nėra žinios.

— Man mokytoja sakė.

— Tau mokytoja sakė, kas kalbama, o ne kas buvo tikra. Reikia, Gintai, gerai mokytojos klausyti, — įspėjau.

— Bet ežeras tai tikrai drumstėsi, — spyrėsi Gintas.

— Žinoma, kad drumsčiasi, o judu važinėjate, — barėsi nuo

kranto mama, nugirdusi mūsų žodžius. Mes jau galėjome krantą irklų pasiekti: buvome taip arti.

— Jie, mama, nori paskęsti, — pastebėjo Gilė.

— Gal tu ir nori, o ne aš, ir ne tetė! — riktelėjo Gintas, stodamas laivelyje.

— Gintai! — šūktelėjo mama. Bet Gintas jau buvo plūmptelėjęs vandenin.

— Ei, žiūrėkit, Gintas su rūbais maudosi! — juokėsi Gilė. — Žiūrėkite!

Prie kranto nebuvo gilu, tai Gintas pats iššoko, priėjo prie Gilės ir stipriai pasipurtė.

— Ei, nesitaškyk! Žiūrėk, kokios tavo kelnės!

Mama šleptelėjo Gintui, kur reikia, o paskui subarė ir mane:

— Tai tu, tėvai, kaltas. Vežioji vaiką tokiu ežeru.

— Ežeras dar nepavojingas, o Gintas tegu nesimuisto laivelyje. Kiek kartų sakiau. Iš gilumos būčiau turėjęs už ausų traukti.

— O jei būtų vienas?

— Vienas!? — pažiūrėjau klausiamai į Gintą. — Tegų nė nedrįsta. Nei su draugais. Dar per mažas. O šiandien prisimins, kad ežeras "tikrai drumstėsi", kai Vytautas mirė.

— Tetuk, aš žinau, ežeras tada verkė, — pasigyrė savo žiniomis Gilė.

— Eik jau tu, plepe! — nusijuokė mama. — Ežeras ne žmogus, kad verktų.

— Bet jis visada šlapias...

Dabar jau ir Gintas nusijuokė. Jis buvo spėjęs pasikeisti kelnai-

DEBESĖLIUI

Saulenė

Debesėli, laumių rūbe, Statai pili, bokštų bokštai
Pramuštgalvi neramus, Milžinų pečiais remti.
Rutuliuoji dangaus rūmuos O kai nuplasnot ten trokštu,
Spindulių rausvus takus. Tu jau juos nugramsadini.

Į bedugnę, baltą jūrą,
Kur plasnoja neramiai,
Kaip sutirpę bokštai rūmų,
Manų svajų gintarai.

tes. Mes susiėmėm daiktus ir ėjome į automobilį. Mama dar atsigrįžo į ežerą:

— Jis gana panašus į Trakų. Tiek daug salų. Trūksta tiktai Vytauto pilies.

— Bet Trakų ežeras daug gražesnis, didesnis ir gilesnis, — pasakiau. — Visai nenuostabu, kad žmonės ėmė sakyti, jog Vytautui mirus, jis liejosi iš krantų.

— Negi taip buvo? — suabejojo mama.

— Jei tada vėjas pūtė... Galėjo būti ir visai ramus, — aiškinau. — Bet tie pasakojimai nori parodyti, kaip žmonės savo valdovo tada gailėjo. Dar sakoma, kad ir žirgai žvingavę, kai Vytautą vežę iš Trakų į Vilnių laidoti.

— O ar jų nesudegino ant laužo? — paklausė Gintas.

— Ne, Gintai. Tu čia klysti. Žiūrėk, kad mokytoja to neišgirstų, o tai pamanyt, jog Lietuvos istorijos nežinai. Vytautas Didysis buvo apsikrikštijęs ir Lietuvą krikštijęs. Jį palaidojo su bažnytinėm apeigom Vilniaus katedroje.

— Aš, tete, susimaišiau. Aš pagalvojau apie jo tėvą Kęstutį. Jis buvo paskutinis Lietuvos kunigaikštis, sudegintas ant laužo. Aš žinau.

— Tu žinai, ir maišaisi, — pastebėjo mama.

— Jis, mama, dreba, — įsiterpė Gilė.

— Tai bus gera jam pamoka, — pridėjau.

— Ir paskutinis pasivažinėjimas ežeru šiais metais. Tikrai jau vėsu, — užbaigė mūsų pokalbį mama, sėsdama į mašiną, kuri nuriedėjo lygiu keliu.

Man buvo gailu, kad tai nebuvo kelias iš Trakų į mano tėviškę.

LINKSMIAU

— Prieš šimtą metų nebuvo nė radijo, nė automobilių, nė televizijos, — aiškina vaikams mokytojas. — ko dar nebuvo? — paklausia.

— Manęs, ponas mokytojau! — pirmiausia atsiliepia lėčiausias mokinys.

Išeidama, motina paliepė savo trims dukrelėms saugoti namus. Jos paliepimą išpildė labai gerai — niekur neišėjo. Grįžusi motina surado visas prie darbo virtuvėj: viena plovė lėkštes, kita — šluostė, o trečia — rinko šukes...

Naujujų ateivių vaikas grįžta iš mokyklos ir tuo pačiu metu ateina jo teta. Atėjusi — paduoda vaikui "lolipapsą". Šis paima ir tyli. Teta tuomet klausia:

— Na, Jonuk, kiek gi išmokai angliškai?

— Aš jau galiu pasakyti angliškai "thank you", — išdidžiai atsako Jonukas.

— Tai tu angliškai jau moki daugiau, kaip lietuviškai, — paryškina teta.

Miestietis vaikas klausia kaimietį:

— Kodėl jūsų karvės stovi vandenyje?

Kaimo vaikas:

— Tokiam karšty juk pienas surugtu...

— Petreli, jei aš pastebėčiau koki nors žmogų mušant asilą ir jį sulaikyčiau nuo tokio žiauraus elgesio, ką tuomi parodyčiau?

— Brolišką meilę, — atsako Petrelis.

— Tėveli, kas buvo pirmasis žmogus?

— Adomas.

— O pirma jo nebuvo jokio kito?

— Nebuvo.

— Tai kas stumdė jo vežimėlį, kuomet jis buvo mažas?

Komikas Fernandelis dėvėjo kunigo rūbais, kai Italijoje buvo daromos "Don Camillo" scenų nuotraukos. Pertraukos metu prie artisto pribėgo maža mergaitė ir paprašė:

— Tėveli, prašau palaiminti mane.

— Aš neturiu teisės, vaikeli, — atsakė Fernandelis, — aš ne kunigas, tik vaidinu kunigą...

— Tad, palaukite, — pasakė mergaitė, — jei jūs neturite teisės manęs palaiminti, aš tuojau atnešiu savo lėlę. Ją jūs tik jau galėsite palaiminti...

MAIRONIO METAI

Šiais metais švenčiame 100 metų nuo Maironio gimimo. Visi lietuviai gerai pažįsta Maironį: jis parašė daug gražių eilėraščių apie Lietuvą, jos gamtą, žmones. Tais laikais rusai valdė Lietuvą ir buvo uždraudę lietuviškai spausdinti knygas. Maironis išreiškė visų lietuvių didelį troškimą gyventi laisvojoje tėvynėje. Jis ypač ragino jaunimą likti lietuviais ir kovoti už jos laisvę.

Dažnai rašytojai turi slapyvardžius. Maironis — tai slapyvardis. Jo tikras vardas buvo Jonas Mačiulis. Jis gimė 1862 metų spalio mėnesio 21 dieną. Užaugęs jis tapo kunigu.

Visa jo kūryba labai paveikė Lietuvos gyvenimą. Atsirado naujų poetų, karštų tėvynės mylėtojų, darbščių bei laisvę mylinčių lietuvių. Ir šiandien jis šviečia lietuviams, stiprina savo eilėraščiais ir uždega visų širdis kovoti už laisvę. Viename savo eilėraštyje jis rašo:

**Pirmyn į kovą už tėvynę,
Už brangią žemę Lietuvos!
Garbė tėvams, kurie ją gynė,
Ir kas už ateitį kovos!**

**Pastiprink, didis Dieve, mus
Atremti priešo puolimus!**

Sekančiame "Eglutės" numeryje galėsite daugiau paskaityti apie Maironį.

SAULEI LEIDŽIANTIS

Maironis

Taip liūdna man kartais ant saulės laidos!
Tarytum šviesos spinduliuos
Palydžiu sapnus paskutinės maldos;
Lyg, rodos, ko trokštu, gailiuos!
Ir norint rytojaus sulaukti viliuos,
Man liūdna ant saulės laidos.

Ilgėjimos mintys eilių eilėmis
Vyniojasi iš atminties:
Vilioja į tolį žvaigždžių akimis
Po priedanga sargo — nakties,
Ir slėgdamos gula sunkiai ant širdies
Tos mintys eilių eilėmis.

Pavargusiai gamtai ilsėtis ramu
Po priedanga melsvo dangaus:
Žvaigždžių milijonai žydrų margumu
Iš augšto ant jos besargaus;
Tik atilsio mano dvasia neragaus,
Nors gamtai ilsėtis ramu!

SKAISTI DIENA IR JOS NUOTYKIAI

Alė Rūta

— Mamytė, kad aš dar miego noriu...

— Nebegulk, nebegulk! Šok iš lovos, pasimelsk ir prauskis.

— Oi, kaip gera dar pagulėt...

— Na, kas gi tau? Ar nebeatsimeni, kokia šiandien bus diena? A? Danguolė pasiraivo lovoj, kaip katinas prieš saulę, ir nenorom sėdasi.

— Atsimenu.

— Na, taigi. Ir laiko nedaug. O reikia labai švariai nusipraust, apsirengt ir važiuot. Pasiskubink. Na! Negalima tingėti.

Danguolė kelis kartus nusižiovauja ir klaupiasi ant lovos krašto. Nusipurto, truputį vėsu.

— Na, Danguolyte! Vikriau sukis. Antklodę atidengtą palik. Šitaip. Tegu lova vėdinasi. O kur batukai? Ar nusivalei vakar?

— Nusivaliau.

— Tai gerai. Aukis.

Mamytė išeina savo reikalais, bet duris palieka praviras, kad galėtų žvilgterti, ką veikia Danguolė.

Ji pasistiebia prie lango. Išpūtusi lūpas ir išplėtusi akis, žiūri į kiemą. Geltonas lapas pasisuka ore ir neskubėdamas nukrinta žemėn. Medyje tupi paukštytė, juokingai kraipydama galvą. Gal sučiulbės? Ne, tik dairosi.

Danguolė papurto ką tik mamytės išsuktas iš geležėlių garbanas. Lyg ir išsigandusi. Taip, ji prisiminė, kokia ši diena! Skubėti reikia. Bet neiškenčia, dar kartą žvilgtteri pro langą. Paukštytė jau nukridusi. Iš už krūmų keliasi skaisti saulė. Debesiukų? Ne, nėra debesiukų: lietaus nebus. Tai gerai.

Du kartu Danguolė perbėga per kambarį. Užmiršo, ką dabar reikia daryti. Bet mamytės budri akis jau pagauna ją besiblaškančią.

— Danguolyte! Aukis, dukrele, bėk nusiprausti, rengsimės!

Danguolė skuba. Jau vieną koją apsiavė, žiūri — kojinytė išvirkščia. Vėl reikia persiauti. Nieko. O batukai kad blizga. Pati išsivalė. Net paglosto, kaip veidrodinis šviečiančius galus. Ir kambarį savo pati išsivalė. Viską. Knygų spintelėj visas dulkes iššluostė. Labai nesino-

rėjo tvarkytis, bet dabar gražu, kai nė vienos dulkės nesimato. Nei ant stalelio, nei ant mažučio radijo, nei ant paveikslų. Visi kampeiliai išvalyti. Mamytė ir užuolaidas pakeitė. Baltos dabar. Kad šviesu! Ir lovą švariai paklojo. Viskas tokią dieną turi žvilgėti. Tokia diena!

Danguolė nusišypso ir lengvai atsidūsta. Vakar buvo truputį baisu. Pirmą kartą. Bijoj, kad nesusimaišytų ko. O šiandien — tai tik linksmumas! Tokia šventė! Ir visus namus mamytė išvalė. Svečių bus. Ir visa dėl jos, dėl Danguolės. Gera mamytė. O Tėvelis kažinką nupirkęs parnešė. Tikriausiai, jai dovana. Kažin kas tenai bus?

Danguolė susigėsta. Negražu laukti dovanų. Kad ir iš tėvelių! Saugodama garbanas, sušlapina kaklą, nosį, duria pirštais į ausis. Pasimuilina rankas, žvilgteri į veidrodį. Bet vistiek įdomu, ką tėvelis nupirko. O gal ir draugės dovanų atneš? Kam gi tada jas kviestų. Ir du tortus mamytė iškepė. Su baltom rožėm! Tokios gražios, kad kaip tikros! Ir visokių sausainių, ir ledų bus. Saldainių irgi. Į tokias vaišes niekas be dovanų neateina.

— Danguolyte, paskubėk! Kad nepasivėlintume! — Sparčiai praeidama koridorium, paragina mamytė.

— Skubu! — atsako Danguolė. Pasižiūri vėl į veidrodį. Plaukai gražiai susukti. O kai išsišukuos! Oho! Bus gražiau negu Ramutės.

— Ne, girtis negražu. Ir nuodėmė... — Sušnibžda sau Danguolė. Išsigandusi pažiūri veidrody į savo akis. — Aš tik taip pagalvoju, kad bus gražiau už Ramutės. Bet, iš tikrųjų, nebus. — Ji papurto galvą. — Ne.

Ir veidrodis nuvalytas, net spindi.

O kai ji pradeda rengtis! Paskutinė iš vasaros likusi musė, ant saulės pašildyto lango ropinėjanti, nebedrįsta zirzti. Danguolė tarpais net kvapą sulaiko. Mezginėliai — kaip sniegas! Pūstelėsi, dar nubyrės.

Tėvelis jau taikstosi padaryti jos nuotrauką. Danguolė aiškiai mato, kaip jis pro aparatą šypsos. Taigi, ir tėvelis šiandien linksmas. Danguolė jau nori išdykusiai pribėgti ir pulti jam ant kaklo. Bet sutrepsena tiktai kojomis ir skardžiai nusijuokia. Bėgti ir apsikabinti — ne, dabar negalima. Reikia atsargiai, mamytė sako, kad nesusiglamžytų, nuo galvos nenusmuktų, užkliuvus kur nesusiplėšytų. Reikia atsargiai.

Jie sulipa į mašiną ir važiuoja. Mašina švariai nuplauta ir viduje dulkės nušluostytos. Danguolė sėdi su seneliu užpakaly. Senelis nauju kaklaraiščiu. Pro langus prabėga rusvai margos medžių viršūnės.

RŪTELĖS VARLYTĖ

Danutė Lipčiūtė

Pagavau varlytę, lyg lapelį žalią,
Šaltas jos snukutis, kaip ledų kalnai,
Dvi akytės žėri, lyg mažytės sagos,
O širdelė plazda, paukščio būt sparnai.

Vos tik užsimerkiu — delne mano sėdi
Šulinio karalius aukso karūna,
Kuriam prieš daug metų būti pažadėjo
Jaunutė princesė mylinčia žmona...

Ir matau aš pilį, daug tarnų gražiausių,
Lyg lėlių ten būtų iškilmių puota...
Strykt! Varlytė nėrė, prūdas pasišiaušė
Ir jame paskendo pasaka visa...

Bažnyčioje? Ne, Danguolė beveik nieko nebeprisimena. Tik širdutė vis mušėsi "tuk-tuk-tuk", net suknytė ant krūtinės šlamėjo. Ėjo po du. Visi balti, kaip sniegas. Paskui klūpėjo ilgai. Aplink buvo daug žmonių. Žiūrėjo į juos. O paskui skambėjo varpeliai, ir jie suvalgė tokią baltą baltą duonutę... Toje baltoji duonutėje yra pats Dievulis. Danguolė irgi suvalgė ir tada palenkė galvą melstis, kaip buvo pamokyta. Din-din-din skambėjo kažinkas galvoj. Taip tyliai, taip tyliai. Gal tai Dievulis jai kalbėjo? Daugiau ji nebeatsimena. O dabar jau važiuoja namo. Tėveliai mažai kalba. Senelis jai paglosto ranką. Tiesa, ji dar atsimena: prieš suvalgant tą labai baltą duonutę, ji gailėjosi. Labai gailėjosi, kad Ramutei tada stumtelėjo ranką. Stumtelėjo, kad jos draugei raidė išeitų kreiva. Ramutė verkė. Tai didelė nuodėmė, o ji vakar užmiršo pasakyti. Bet Dievulis nepyks, nes ji labai gailėjosi. Ir kad taip padarė, ir kad užmiršo pasakyti...

O, mamytės kepti tortai buvo skanūs! Ir viskas skanu. Ir svečių buvo daug. Jos geriausios draugės visos buvo. Ir giminės. Kaip gi be dovanų? Ji taip ir manė, kad gaus dovanų. Gavo. Labai daug. Mamytė savo prieš važiuojant į bažnyčią padavė. Danguolė beveik ir įspėjo: graži, labai graži maldaknygė ir baltas rožančius. Bet tėvelio dovanos niekada nebūtų įspėjusi. Foto aparatas! Tėvelis pats mėgsta

nuotraukas daryti, tai ir Danguolę išmokys. Kaip gerai, kaip gerai! Ji galės ir kaimynų didįjį šunį nufotografuoti, ir savo mokytoją, ir senelį, kai jis knygą skaito... Daug, daug! O paskui draugėms parodys. Oho, tėvelis visada geriausiai žino, ko jai reikia! Jau šiandien kelis kartus paspaudė. O gal ir gerai bus? Tik Ramutė sujudėjo. Ji visada per daug juda. Gal todėl ir ši nelaimė atsitiko? Bet nereikia kitų kaltinti. Ramutė juk tvirtina, kad ji neužkliudė. Ir Danguolė, pati nežino kaip, išpylė kakavą. Staltiesę permerkė, o keli lašai ir ant jos baltos suknytės užtiško. Danguolė apsipylė ašaromis, o pusbrolis neiškentė nepasakęs:

— Dabar mama tave muš.

Bet mamytė, atėjusi iš virtuvės, tik priglaudė Danguolės galvą ir pasakė:

— Neverk. Dievulis tau atleido už nuodėmes, tai kaip aš galiu neatleisti? O tas dėmes iš suknytės išplausim. Ir vėl bus balta.

Kai visi svečiai išėjo, tėvelis pasiūlė pasivažinėti. O, tas tėvelis! Jis visada žino, kas Danguolei labiausiai patinka.

— Ar į tą miškelį, kur daug samanų ir didelis akmuo yra?

— Į tą.

Dabar Danguolė stipriai apsikabina tėvelį, nes baltąją suknutę jau buvo persivilkusi į kitą, paprastesnę. Nebereikėjo būti atsargiai, nebebijojo susiglamžyti.

(Bus daugiau)

ALGIS IR ALYTĖ

Lanko jie šeštadieninę,
Mokosi apie tėvynę:
Ten, kur šimtmečiais nuo seno
Jų tėvų tėvai gyveno.

Algis linksmas, jam patinka,
Lietuviukų daug sutinka;
Siūlo jis visiems pradėti
Vien lietuviškai kalbėti.

O Alytė geltonkasė,
Ji jau paskutinėj klasėj!
Mokinukė pavyzdinga
Ir uolumo jai nestinga.

Baigus pamokas paruošti,
Stveria laikraštėlių pluoštą
Ir eilutę po eilutės
Skaito iš naujos "Eglutės".

TRUPUTĮ PAGALVOK

GALVOSŪKIAI

Siunčia Dėdė Simas

Šitai yra 9 pirmieji skaičiai: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Tuos skaičius reikia įrašyti į šiuos devynius langelius taip, kad skaitant skersai, žemyn, ar įžambiai suma išeitų 15.

Po pietų senelis, du tėvai ir du sūnūs išėjo pasivaikščioti. Vaikščiodami, rado 5 dolerius. Visi pasiėmė po 1 dolerį ir dar liko 2 doleriai. Kaip tai gali būti?

PAGALVOKIT – IR ATSPĖKIT!

Prisiuntė Pr. Alšėnas

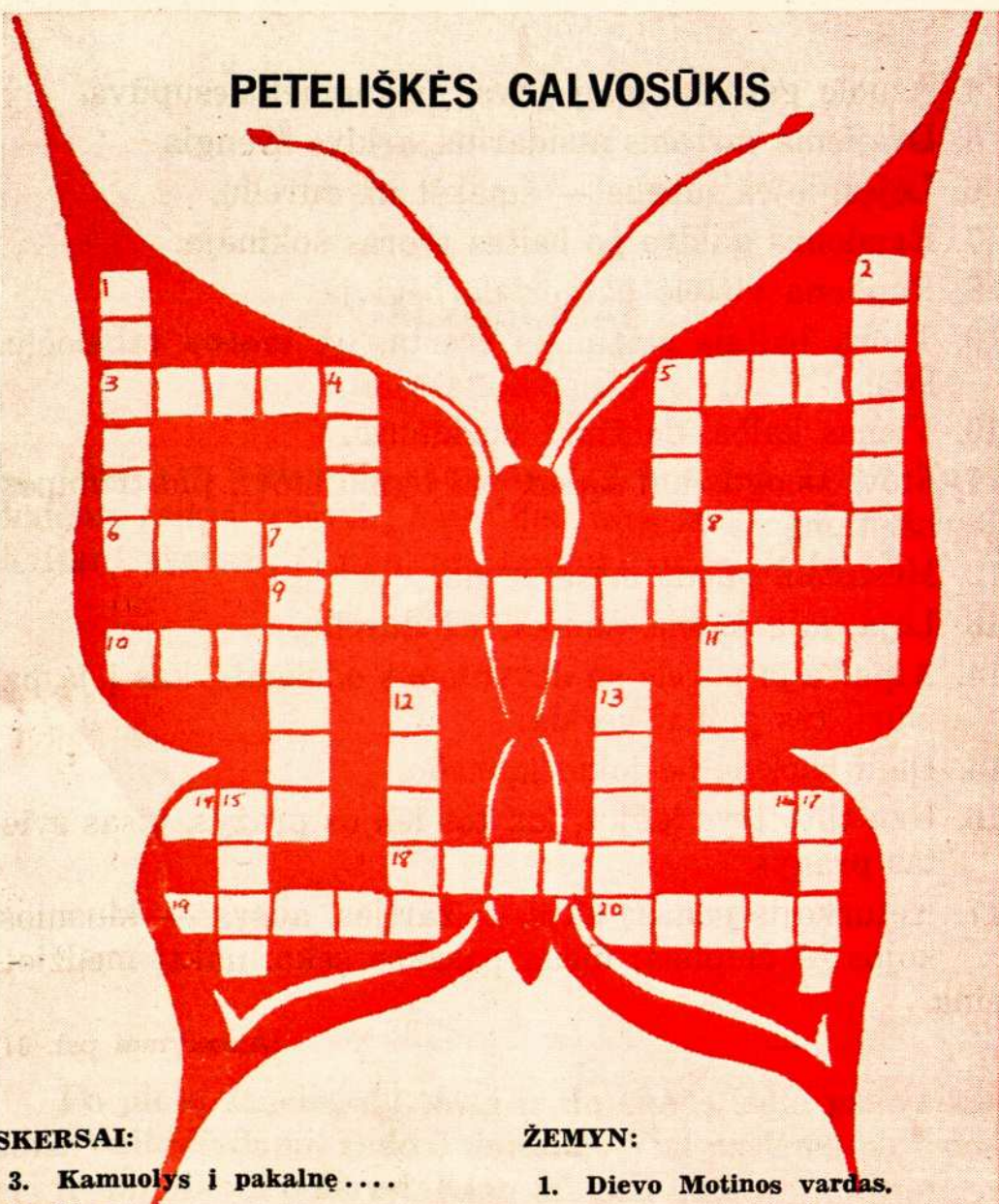
1. Kas dirba, tam nereikia, kas perka, tas nesinaudoja, kam reikia, tas nieko nežino.
2. Du kilnoja, su dešimčia tolyn joja.
3. Dvikojis sėdėjo ant trikojo, keturkojis puolė dvikojį, dvikojis pagriebė trikojį ir sviedė į keturkojį.

4. Ažuolo gabalas baloj pūva, niekuomet nesupūva.
5. Dvejiems vartams atsidarius, arklys žvengia.
6. Lojės, lojės šunelis — šmakšt už durelių.
7. Raudonas gaidys po baltas tvoras šokinėja.
8. Raudona vištelė patvoriais bėgioja.
9. Tvorą baltais statiniais tverta, už tvoros tabaločius loja.
10. Vienas kalba, du žiūri, du klauso.
11. Stovi žmogus ant kalno, juo ilgiau stovi, juo trumpesnis tampa.
12. Mėsiniui puode mėsa verda.
13. Loja, loja kalelė, šmukšt už durelių.
14. Atpuruoja purelė su devyniomis odelėmis, kas į ją pažiūri, tas gailiai verkia.
15. Daili bačkelė be jokio lankelio.
16. Už tilto trys lelijos, kai tos lelijos pražys, visas svietas pragys.
17. Keturkojis ponas: akys — žarijos, ausys — klusnios, kojos — čiuplios; dieną pasakas seka, naktį medžioti eina.

(Atsakymai psl. 31)

PETELIŠKĖS GALVOSŪKIS

SKERSAI:

3. Kamuolys į pakalnę....
5. Kova.
6. Ką pasėsi ir prižiūrėsi, tas...
8. Ryte saulė
9. Kas šiame galvosūkyje atvaizduojama?
10. Vandens apsuptas žemės plotas.
11. ... nudraskyti lapai krenta.
14. Nei šis, nei...
16. Žmonės valgo; gyvuliai...
18. ... lašeliai vakare nusileidžia ant žemės.
19. Šaltoji metų dalis.
20. Ši parodo, kad žmogui liūdna ir jis verkia.

ŽEMYN:

1. Dievo Motinos vardas.
2. Šilčiausia metų dalis.
4. Kita, ne šita.
5. Vienaskaitoj įvardžio atsakymas į "kam?".
7. Šis mėnuo.
8. Lietuva ... mūsų.
12. Laikas, kada diena pradeda švisti.
13. Šviesos nebuvimas.
15. Organas, kuriuo matome.
17. Erelis.

(Atsakymai psl. 31)

AR ŽINAI...

kad statoma tokio didumo užtvanka, jog tik 1967 metais bus užbaigta?

Ši užtvanka (John Jay Dam) turės Columbia upės augštį pakelti 105 pėdas. Columbia yra didžiausia upė tekanti iš Šiaurės Amerikos kontinento vakarinės pusės į Pacifiko vandenyną. Ji taip pat sudaro 325 mylias rubežiaus tarp Washington ir Oregon valstybių.

John Jay Dam projektas kainuos apie \$423,000,000.

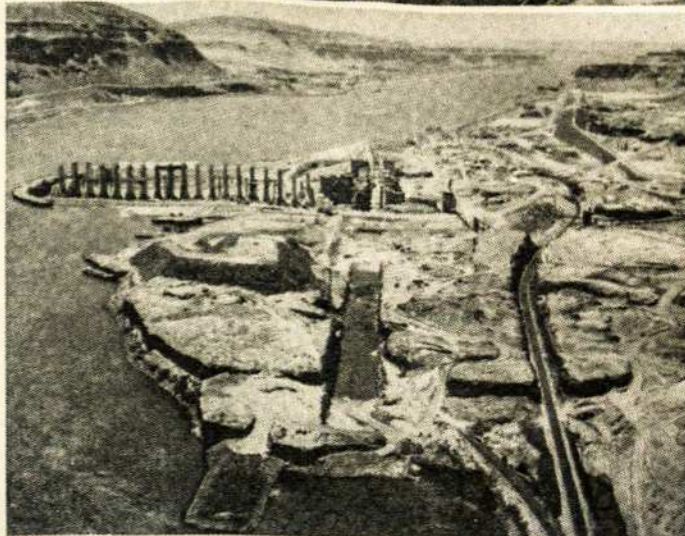
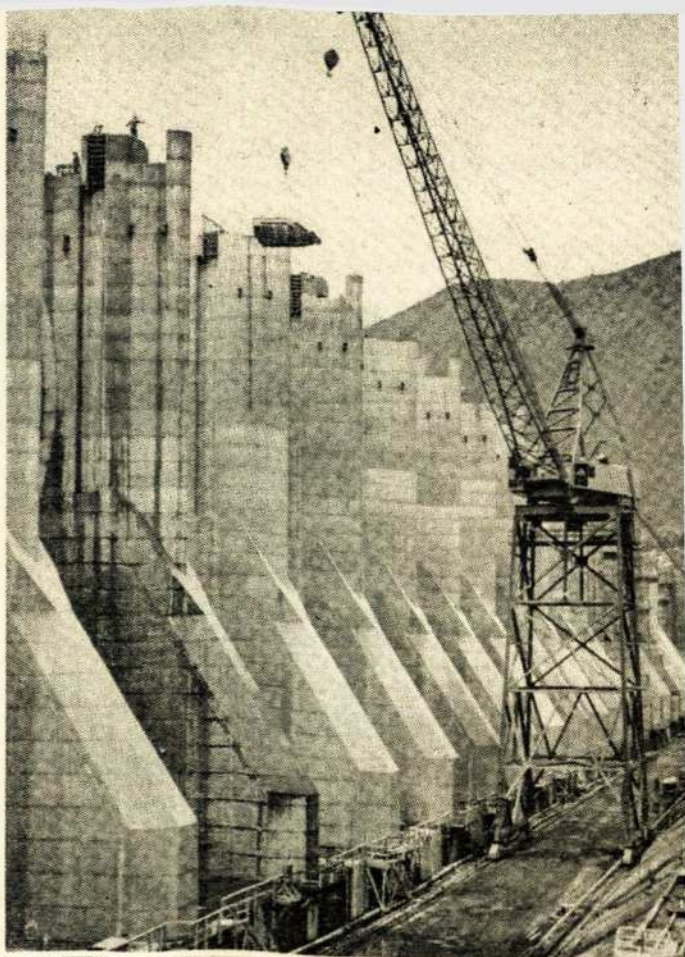
Virš 4,250,000 valandų darbo jau įdėta.

Virš 1,000,000 jardų cemento jau įlieta; iki 1967 metų 8,000,000 jardų visokių statybos medžiagų bus panaudojama — iš viso 70,000,000 jardų konstrukcijos.

Perkėlimo vartai bus tokios rūšies augščiausi pasaulyje: 113 pėdų pakelti.

Užbaigto tvenkinio jėga — 2,700,000 KW.

Užtvanka padarys naują 76 mylių rezervuarą, vadinamą Lake Umatilla.

PAS SKAITYTOJUS

"Maironio" lituanistinės mokyklos mokiniai ir "Eglutės" skaitytojai

LEMONT, ILLINOIS

Lemont, Illinois "Maironio" lituanistinės mokyklos mokiniai sveikina "Eglutės" skaitytojus ir džiaugiasi, kad "Eglutė" randa daug įdomių žinių iš Lietuvos

"Maironio" lituanistinės mokyklos mokiniai vaidina "Paukščių mokykla"

istorijos, gražių eilėraščių ir pasakų. Viena iš tų pasakų, "Paukščių mokykla", buvo mūsų gyvai pavaizduota. Be to, ten radome daug medžiagos savo vaidinimėliui, kurį išpildėm mokslo metų užbaigimo progą.

"Eglutė" nuoširdžiai dėkoja Lemont, Illinois "Maironio" lituanistinės mokyklos mokiniams ir jų mielai mokytojai O. Abromaitienei už gražius sveikinimus bei penkių dolerių auką!

LOS ANGELES, CALIF.

Šių metų gegužės 13-tą dieną po Motinos Dienos minėjimo nusifotografavo Los Angeles Šv. Kazimiero šeštadieninė ir para-pijinės mokyklos lituanistinė

MŪSŲ KŪRYBA

VAIKIŠKAS PRISIMINIMAS

Mano tėtis arė,
Pasikinkęs bėrį,
Aš iškėlęs galvą
Paskui bėginėjau.

Kai išartas sliekas
Rangės ant vagos:
Išgąščio nudiegtas
Šaukiausi mamos...

Juokėsi tėvelis,
Net kilnojos ūsas: —
Mylimas sūneli,
Koks tu vyras būsi?

Bet užaugau drūtas.
Nieko nebijau;
Tegul vėjas pučia
Kasdieną smarkiau. —

Niekad nelinguosiu
Į visas šalis,
Ažuolu žaliuosiu
Su gaivia širdim...

Rita Šmigelskytė

Vasario Šešioliktosios
gimnazijos mokinė

klasė. Iš kairės sėdi: mokytoja Kojelienė, Tėvų komiteto nariai J. Motiejūnas ir Kevalaitienė, mokytojos B. Čiurlionienė ir A. Balsienė, mokyklos vedėjas I. Medziukas, parapijos klebonas Kun. J. Kučingis, kuris yra šių mokyklų įkūrėjas ir globėjas, prof. M. Biržiška, garbės svečias, mokytoja Ona Razutienė, muzi-

kė G. Gudauskienė, rašytoja Alė Rūta - Arbienė, muzikas J. Ažuolaitis ir A. Narbutas.

Abi lituanistinės mokyklos kultūrinius parengimus rengia su-tartinai ir bendrai. Su Jaunųjų Ansambliu birželio mėn. 3 dieną surengė didžiulę jaunimo šventę. Ansamblio vadovė mokytoja Ona Razutienė.

LIETUVIS MOKSLEIVIS SVETIMOJ ŠALY

Lietuviai pradėjo keltis į svetimus kraštus jau prieš šimtą metų. Pirmieji pabėgėliai buvo vyrai, kurie vengė ilgų metų caro kariuomenės. Kiti apleido tėvynę, jieškodami geresnio gyvenimo. Daugiausia lietuvių išbėgo po Antrojo Pasaulinio karo, vengdami komunizmo. Tokiu būdu labai daug lietuvių atsidūrė Amerikoje, Anglijoje, Prancūzijoje, tolimoje Australijoje ir kitur. Daugiausia svetur gyvenančių lietuvių yra Jungtinėje Amerikos Valstybėje.

Viso pasaulio lietuviai sudaro vieną didelę lietuvių šeimą. Mes, moksleiviai, taip pat esame šios šeimos nariai. Todėl, nors mes nematėm savo tėvynės Lietuvos, bet, kur nebūtume, visur turim nepamiršti, jog esame lietuviai. Turim mokytis skaityti ir rašyti lietuviškai. Turim pažinti garbingą Lietuvos praeitį ir domėtis dabartimi.

Gyvename laisvame krašte, kur niekas nedraudžia mokytis savos kalbos. Priešingai, yra skatinama mokytis kuo daugiau svetimų kalbų. O juk mūsų kalba yra tokia graži. Be to, yra pastebėta, kad lietuviams daug lengviau yra išmokti svetimą kalbą mokant savąją. Čia mes turime lietuvišką mokyklą, kurias mes lietuviai turime lankyti.

Man atrodo, kad tas lietuvis moksleivis, kuris nelanko lietuviškos mokyklos, nevertas lietuvių vardo.

Būdamas geras lietuvis, kartu būsi ir geras pilietis to krašto, kuriame gyveni.

Rimas Černius

Be to, kiekvieno lietuvių moksleivio pareiga yra ne tik mokėti skaityti ir rašyti lietuviškai, bet ir melstis lietuviškai ir skaityti lietuviškas knygas.

*Lietuviais esame mes gimę,
Lietuviais norime ir būt.
Tą garbę gavome užgimę,
Jai ir neturim leist pražūt!*

Rimas Černius
5 skyriaus mokinys
Chicago, Illinois

MANO ROŽĖ

Skleidžia pumpurus gražius
Ir lapelius taip žalius,
Krauna žiedą prie žiedelio —
Nematyti nė lapelio.

Mano rožė gražiai žydi,
Grožio nepavydi:
Skleidžia savo skanų kvapą,
Kas tik ją pamato.

Mano rožė raudona
Ir visų ji mylima.
Teikia džiaugsmą ji visiems
Ir mažiems ir dideliems.

Marija - Zita Girginaitė

11 metų

PAUKŠČIAI

Paukščių pulkai gražūs
Skraido po miškus, —
Jų giesmelės smagios
Aidi aplink mus.

Eglutė Motiejūnaitė

12 metų

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

2	9	4
7	5	3
6	1	8

Truputį pagalvok: psl. 24. — Štai kaip reikia į langelius rašyti 9 pirmuosius skaičius, kad skaitant skersai, žemyn, ar įžambiai suma išeitų 15.

Antro galvosūkio atsakymas: Senelis yra taip pat ir tėvas; jo sūnus ir yra jau tėvas, tai yra du tėvai. Tėvo sūnus ir tėvas (senelio sūnus) — tai du sūnūs. Atrodo, kad buvo penki asmenys, o tikrumoj buvo trys: senelis, tėvas ir sūnus, todėl du doleriai liko.

Pagalvokit ir atspėkit: 1. karstas, 2. kojos, 3. kurpius, jo kėdutė ir šuo, 4. iki 9. liežuvis, 10. liežuvis, akys ir ausys, 11. deganti žvakė, 12. burna ir liežuvis, 13. liežuvis, 14. svogūnas, 15. kiaušinis, 16. Velykos, 17. katinas.

Peteliškės galvosūkis. psl. 26. — Skersai: 3. rieda, 5. mūšis, 6. augs, 8. teka, 9. peteliškė. 10. sala, 11. vėjo, 14. tas, 16. ėda, 18. rasos, 19. žiema, 20. ašara. Žemyn: 1. Marija, 2. vasara, 4. ana, 5. man, 7. spalio, 8. tėvynė, 12. aušra, 13. tamsa, 15. akis, 17. aras.

ATSIŪSTA PAMINĖTI

TĖVYNĖS PAŠVAISTĖ. Labai gražiai išleistas 1961-1962 Čikagos Augštesniosios Lituanistikos mokyklos moksleivių metraštis.

Naujai išleista maldaknygė

“DIEVO VAIKAS”

Paruošė kun. dr. J. Gutauskas

Kaina \$1.85

- Gražiai įrišta kietais viršeliais
- Mišių maldos, rožinis, Kryžiaus kelias, poteriai ir t. t.
- Puiki dovana mokyklinio amžiaus vaikams.

Galima užsisakyti
“Eglutės” administracijoje

Spalio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
Larch.

1. Remigijus / Mantas, Alka
2. Angelai Sargai, Modestas / Girdutis, Pavandė
3. Teresė Kūdikėlio Jėzaus / Milgintas, Alanta
4. Pranciškus iš Asyžiaus, Domina / Mąstautas, Eivydė
5. Placidas, Gala / Palemonas, Gilda
6. Brunonas, Epifanija / Budivydas, Vyta
7. **MARIJA ROŽINIO KARALIENĖ**
Sergijus, Justina / Butrimas, Eivenė
8. Brigita, Nestoras / Daugas, Gaiva
9. Dionyzas, Publija / Dauknitas, Eglė
10. Pranciškus Borgia / Gilvydas, Jaunė
11. **MARIJOS MOTINYSTĖ**
VISUOTINIS BAŽNYČIOS SUSIRINKIMAS
Eufridas, Pacida / Rindaugas, Daugvydė
12. Amelijus, Relinda / Gantas, Deimena
13. Eduardas, Geraldas / Mintas, Žemyna
14. Kalistas, Fortunata / Lygandas, Gendrė
15. Teresė iš Avilos, Leonardas / Gailiminas, Rugilė
16. Jadvyga, Aurelija / Gudigirdas, Dova
17. Margarita Marija Alacoque / Kintautas, Gytė
18. Lukas / Jodotas, Jaugilė
19. Petras iš Alkantaros, Kleopatra / Sangėla, Kantra
20. Jonas Kantietis, Adelina / Minimantas, Lėta
21. Hilarijonas, Uršulė / Rikantas, Gilanda
22. Verekundas, Alodija / Sudimantas, Minė
23. Alucijus, Domitas / Sidaugas, Ramutė
24. Rapolas Arkangelas, Gilbertas / Valmantas, Gluoda
25. Krizantas, Darija / Švitrigaila, Skalva
26. Evaristas, Alanas / Liubartas, Mingintė
27. Gaudijozas, Kristeta / Vytautas, Tautmilė
28. **KRISTUS KARALIUS**
Simonas ir Judas Tadas / Gaudrimas, Agila
29. Narcizas, Elfreda / Barutis, Tolvydė
30. Darata, Artemas / Minvainas, Miklausa
31. Arnulfas, Bega / Mąstvilas, Tanvilė

189352

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!